

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. M.**
státní příslušností Kongo
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018 č.j. KRPA-243397-12/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rozhodnutí figuruje indicie nemožnosti realizovat správní vyhoštění, ale není nijak rozvedena žalovaným jako fakt, který jde ve prospěch žalobce; správní orgán měl všechny dostupné informace týkající se žalobce a měl zjistit skutkový stav věci tak, aby nebyly důvodné pochybnosti, nebo si měl obstarat tyto důkazy. Žalobce tvrdil, že se již v minulosti snažil vyřídit si cestovní doklad, avšak neměl potřebné finance a Velvyslanectví Konžské demokratické republiky mu neposkytlo dostatečnou součinnost. Jak vyplývá z protokolu, dostavil se na pracoviště policie na základě výzvy soudu; je evidentní, že spolupracuje s orgány České republiky. Je pravdou, že nevycestoval ve 30denní lhůtě stanovené výjezdním příkazem, ale nebylo to pro něj reálně možné, jelikož doba vyhotovení nového pasu Konžské demokratické republiky se pohybuje okolo dvou měsíců, jak vyplývá z internetové stránky velvyslanectví; navíc cestovní doklad by mu konžské velvyslanectví stejně nevydalo, protože vystavují cestovní doklady jen občanům, kteří mají na území České republiky nějaký druh legálního pobytu; žalobce tak neměl možnost si doklad sám vyřídit. Dále žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se povinnosti zkoumat otázku realizovatelnosti správního vyhoštění v řízení o zajištění cizince, jakož i na judikaturu, podle níž „závažnost skutkové podstaty vyhoštění“ spočívající v nelegálním pobytu je nutné poměřovat především z pohledu délky neoprávněného pobytu, okolností a souvislostí, které k neoprávněnému pobytu vedly, a rovněž snahou cizince neoprávněný stav odstranit. Žalobce uvedl, že i když rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pojednává o řízení o správním vyhoštění, analogicky lze situaci vztáhnout i na řízení o zajištění, a to vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl za tímto účelem zajištěn. Z rozhodnutí podle žalobce jednoznačně vyplývá, že závažnost skutkové podstaty vyhoštění spočívající v nelegálním pobytu je nutné poměřovat především z pohledu délky neoprávněného pobytu, okolností a souvislostí, které k neoprávněnému pobytu vedly, a rovněž snahou cizince neoprávněný stav odstranit. Správní orgán dle žalobce v napadeném rozhodnutí nijak nereflektuje skutečnost, že se žalobce sám a dobrovolně dostavil na policii se snahou řešit stav svého pobytu na základě doporučení ze strany soudu. Dále žalobce poukázal na čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle níž čl. 15 odst. 4 návratové směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odst. 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že tento neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude i s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost vyhodnocení účelu a délky zajištění. Správní orgán se dle žalobce vůbec nezaobíral pravděpodobností realizace správního vyhoštění v žalobcově konkrétním případě a pouze odkazoval na běžnou praxi, která je v tomto případě irelevantní, což je dle žalobce v rozporu se zásadou individuality. Žalovaný se měl zaobírat vším, co v řízení vyšlo najevo, a zkoumat, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění. Důkazy, že by tomu tak nemuselo být a že by mohly nastat komplikace s vyřízením dokladů žalobce, jsou dle žalobce evidentní i z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 a také z výpovědi žalobce do protokolu. Žalobce uzavřel, že správní orgán se nezabýval vším, co v řízení vyšlo najevo, a nezohlednil skutečnosti, které mohly jít ve prospěch žalobce, ale pouze upozornil na jeho nelegální pobyt. Žalovaný dle žalobce pouze konstatoval, že žalobce několikrát mařil rozhodnutí o

správním vyhoštění a také rozhodnutí o trestním vyhoštění, ale již neuvedl, jaká skutečnost jeho nevycestování zapříčinila. To má dle žalobce představovat porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“).

3. Žalobce rovněž namítal, že v jeho případě bylo namístě uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalobce namítal, že má adresu místa pobytu na území České republiky, uváděl, že pobývá u kamaráda. Písm. b) téhož ustanovení sice žalobce nemůže splnit, jelikož nemá finanční prostředky, ale to z důvodu finančních potíží, do nichž se dostal právě nemožností vyřešit svou pobytovou situaci. Pokud jde o § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce sám a dobrovolně dostavil na policii, tento fakt svědčí ve prospěch skutečnosti, že by se správním orgánem spolupracoval a uvedené mírnější opatření by v jeho případě bylo účinné. Podle žalobce z jeho dosavadního chování není zjevné, že by jednu z povinností nedodržel; je pravdou, že nevycestoval, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění, avšak nemožnost vycestování, tedy maření vyhoštění, není z jeho vlastní vůle; to správní orgán zcela opomenul zmínit. Jak vyplývá z protokolu, žalobce se dostavil na pracoviště policie na základě výzvy soudu; je evidentní, že spolupracuje s orgány České republiky, a dále uvedl, že v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně a sám. Podle žalobce žalovaný nevyházel z jeho konkrétního jednání a neposoudil jeho věc v souladu se zásadou individualizace a posuzoval jen objektivně jeho nelegální pobyt na území České republiky. Podle žalobce by se na jeho konkrétní situaci nemělo vztahovat rigidní čtení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců [žalobce měl patrně na mysli § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců], jelikož je jeho individuální situace specifická.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ohledně námitky nemožnosti realizace správního vyhoštění odkázal na s. 8 žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že dne 27. 6. 2018 bylo kontaktováno Velvyslanectví Konžské demokratické republiky v Praze, kdy bylo sděleno, že žalobce již v minulosti žádal o vydání náhradního cestovního dokladu; cestovní doklad mu vystaven nebyl, neboť mu bylo sděleno, že tento je možné vystavit po předložení potvrzení o ztrátě původního cestovního dokladu a zaplacení správního poplatku; do doby vydání napadeného rozhodnutí žalobce požadované na velvyslanectví nijak nedoložil. Podle žalovaného z toho je tedy patrné, že vydání náhradního cestovního dokladu žalobce není nemožné, a tudíž ani rozhodnutí o správním vyhoštění není nerealizovatelné; reálný předpoklad vyhoštění v případě žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí tedy existoval. Podle žalovaného jednání žalobce nelze omluvit ani tím, že si cestovní doklad nevyřídil z důvodu nedostatku financí, neboť je zcela patrné, že mu byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba na to, aby si sám obstaral náhradní cestovní doklad a z území ve stanovené lhůtě vycestoval. Jak sám uvedl v protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 6. 2018, na velvyslanectví pro doklad nešel, jelikož žádost o náhradní doklad je příliš drahá; nelze tedy tvrdit, že se žalobce snažil vyříditi si náhradní cestovní, avšak neměl potřebné finance a velvyslanectví mu neposkytlo dostatečnou součinnost.
5. Pokud jde o otázku možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, žalovaný podotkl, že pobytová historie žalobce svědčí o jeho opakovaném a dlouhodobém porušování právních předpisů České republiky. Odkázal na vydané rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, jakož i na rozhodnutí trestních soudů o uložení trestu vyhoštění.

S ohledem na dosavadní chování žalobce a přístup k uloženým povinnostem podle žalovaného nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 3. 2017 bylo žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2017 č.j. KRPA-354561-24/ČJ-2016-000022 (pravomocné ode dne 8. 4. 2017, vykonatelné ode dne 8. 5. 2017) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Obvodní soud pro Prahu 1 vydal dne 16. 5. 2017 trestní příkaz sp. zn. 8 T 45/2017 (v právní moci ode dne 16. 5. 2017), kterým byl žalobce uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu dvou roků. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 6. 2017 sp. zn. 8 T 129/2017 (v právní moci ode dne 18. 6. 2017) byl žalobce uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z České republiky na dobu tří roků. Obvodní soud pro Prahu 3 vydal dne 5. 7. 2017 trestní příkaz sp. zn. 3 T 22/2017 (v právní moci ode dne 9. 8. 2017), jímž byl žalobce uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 2 roků. Obvodní soud pro Prahu 8 vydal rozsudek ze dne 1. 9. 2017 sp. zn. 3 T 80/2017, jímž byl žalobce uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a odsouzen k odnětí svobody v trvání šesti měsíců nepodmíněně; pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s dozorem; k odvolání žalobce vydal Městský soud v Praze rozsudek ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. 67 To 309/2017, jímž byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 3 T 80/2017 zrušen pouze ve výroku o způsobu výkonu uloženého trestu odnětí svobody, přičemž bylo znovu rozhodnuto tak, že žalobce při nezměněném výroku o vině a uloženém trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Dne 24. 6. 2018 ve 21.40 hodin byl žalobce zajištěn hlídkou Policie České republiky v P., neboť se zdržoval na území České republiky, ačkoli mu na základě soudních rozsudků byly opakovaně ukládány tresty vyhoštění. Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství proto podala Obvodnímu soudu pro Prahu 8 návrh na potrestání žalobce. Podle protokolu o vazebním zasedání Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 27. 6. 2018 sp. zn. 5 T 41/2018 byl návrh na potrestání odmítnut a žalobce byl propuštěn ze zadržení na svobodu. Žalobce byl v tomto protokole vyzván, aby se

nejpozději dne 28. 6. 2018 dostavil na služebnu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení dokumentace.

9. Žalobce se dne 28. 6. 2018 dostavil k žalovanému. Při podání vysvětlení žalobce mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval někdy v roce 2006, a to z K. letecky do P.; přicestoval na české turistické vízum, protože tenkrát chtěl požádat o azyl; proto dorazil do České republiky. Po příjezdu se ubytoval v Praze 9 na ubytovně. Potkal na ulici známého z K., který zde už žil. Ten mu poradil, že má jet podat žádost o azyl do jiného města – Kostelce. Jel tam autobusem z Florence; ocitl se nechtěně na hranicích s Německem; tam našel policejní stanici a požádal o azyl. Ten den zjistil, že ztratil svůj cestovní pas. Ztrátu pasu nikde nehlásil. Po podání žádosti o azyl byl převezen do tábora v Bělé-Jezové a tam byl půl roku; v březnu 2007 byl převezen do Kostelce a tam čekal na azyl, ten nakonec nedostal. V roce 2012 si opět podal žádost o sloučení s rodinou, žádost podal v Ústí nad Labem. Dvakrát měl doma kontrolu pobytu a dvakrát tam byl. Pobyt nedostal. V roce 2014 musel jít do Prahy, protože v Ústí nad Labem ani v D. nebyla práce. V Praze měl práci ve skladu, dělal tam asi rok. Nechtěli mu dát smlouvu a brigádně už pracovat nemohl, tak tam skončil. Dál si už žádné žádosti o pobyt nepodával. Poslední tři roky pracuje u bezpečnostní agentury. Cestovní doklad si doposud nevybavil, nemá žádný doklad totožnosti. Ví, že měl v roce 2017 na jaře správně vyhoštění na 18 měsíců. Dozvěděl se o tom u soudu. Věděl, že musí vycestovat, ale neměl dost peněz na vycestování a nemá dosud cestovní doklad. Jak již uvedl, nemá dost peněz na cestu do K. a hlavně neměl žádný cestovní ani jiný doklad, aby si mohl koupit letenku; na ambasádu pro doklad nešel, protože žádost o náhradní doklad je příliš drahá, chtěli by 12 tisíc korun českých, ví to, protože se tam na to ptal. O azyl žádal v roce 2007, protože se cítil ve své zemi ohrožen; bál se policie, protože je podezřelý z korupce. Azyl nedostal. Věděl, že pobývá neoprávněně na území České republiky, ale nepovažoval to rozhodnutí za spravedlivé, a tak zde setrval. V současnosti bydlí v České republice v pronajatém bytě s kamarádem z K., neplatí žádný nájem, pouze ho u sebe nechává přechodně přespávat. Je tam asi 4 měsíce. Byt, ve kterém nyní žije, je na Žižkově poblíž fotbalového stadionu, ale přesnou adresu nezná. V současné době má dohromady asi 350 Kč, neví, jestli je to dost na složení finanční záruky. Jinde nemá žádný povolený pobyt. V České republice má bývalou manželku, s ní má dceru K. M., nar. X, žijí v D. Vídají se na Facebooku. Výživné na dceru neplatí. Naposledy posílal v dubnu 2017, nepamatuje si už částku. Jak již uvedl, vídají se hlavně přes Facebook, naposledy byl v D. začátkem roku 2017; v D. s dcerou a bývalou manželkou nebydlí. K dotazu žalovaného, zda v České republice nebo Evropské unii má osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, odpověděl záporně. Dále uvedl, že pracoval ve skladu a u bezpečnostní agentury; nyní v České republice pracuje jako automechanik v dílně, neví název firmy přesně, je to v Letňanech. V České republice nemá žádné ekonomické vazby. Kulturní a společenské vazby neudrží. Nenechává žádné kulturní nebo společenské akce. Nemá vazby k České republice, závazky nebo pohledávky. V K. žije jeho matka a dva bratři, také má v K. bývalou manželku a s ní má dva syny ve věku 15 a 11 let. Když je v K., žije se svou matkou na adrese, kterou uvedl správním orgánu. V K. matka vlastní dům, v němž s ní a s bratry může žít. Jsou spolu v kontaktu jednou za měsíc. Žádný majetek nevlastní ani v K., ani v České republice. Cítí se zdravý, může normálně pracovat a s ničím se neléčí, je v pořádku. Nepáchal žádnou trestnou činnost, pouze zde neoprávněně pobýval. Neužívá žádné léky ani drogy, je zdravý.

Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Na území České republiky nebydlí ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, nenachází se zde osoba, o niž se musí starat, nikdo na něm není finančně závislý. Nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Jak již uvedl, má peníze pouze na pobyt. V současné době bydlí v bytě s kamarádem, ale nezná přesnou adresu. Není přihlášen na žádné adrese. Dále uvedl, že v D. se nachází jeho dcera, ale stejně neplatí alimenty, protože sám nemá peníze. Nemá žádné překážky znemožňující vycestování, a pokud bude muset, odcestuje dobrovolně a sám, akorát mu v tom brání nedostatek financí a to, že nemá pas. Nemá žádnou adresu, kam by mu mohli poslat dopis.

10. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2018 č.j. KRPA-243397-12/ČJ-2018-000022 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

13. V posuzovaném případě je ze správního spisu zřejmé, že žalobci bylo pravomocným a vykonatelným rozhodnutím žalovaného uloženo správní vyhoštění, jakož i pravomocnými rozsudky trestních soudů byl žalobci opakovaně ukládán trest vyhoštění z území České republiky ve smyslu § 80 trestního zákoníku (viz výše). Žalobce přesto z území České republiky dobrovolně nevycestoval a nadále neoprávněně pobýval na jejím území. Podmínky stanovené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak byly naplněny, pročez zajištění žalobce bylo namístě.

14. Pokud jde o žalobcovu námitku, že by mu Velvyslanectví Konžské demokratické republiky v Praze stejně nevystavilo cestovní doklad, protože doba vyhotovení nového pasu se pohybuje okolo dvou měsíců, a navíc velvyslanectví vystavuje cestovní doklady jen občanům, kteří mají na území České republiky nějaký druh legálního pobytu, soud k tomu uvádí, že ve správním spise je založen úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace ze dne 28. 6. 2018 č.j. KRPA-236394-34/TČ-2018-000020, kde je uvedeno, že dne 27. 6. 2018 v 15.45 hodin bylo telefonicky kontaktováno Velvyslanectví Konžské demokratické republiky v Praze, kde česky hovořící pracovník k osobě žalobce sdělil, že se jedná o občana Konžské demokratické republiky, který prochází evidencí obyvatel této republiky a který měl v minulosti platný cestovní pas, jež ztratil; dále bylo sděleno, že žalobce v minulosti žádal o vystavení nového cestovního pasu; bylo mu sděleno, že to je možné za podmínky, že donese potvrzení od Policie České republiky o ztrátě původního cestovního pasu a zaplatí správní poplatek 6.000 Kč; žalobce však požadované náležitosti do dnešního dne nedoložil. Dále lze odkázat na s. 4 žalobou napadeného rozhodnutí: „*Správní orgán k tomu podotýká, že cizinec mohl využít pomoci neziskových organizací, které by mu pomohly při obstarání*

náhradního cestovního dokladu a pořízením letenky do domovské země. Stejně tak cizinec uvedl, že v ČR pracoval, a tedy nebyl osobou zcela bez finančních prostředků. Cizinec se však spokojil s argumentem, že nemá peníze na cestu a náhradní cestovní pas stojí také hodně peněz, a proto nabyl falešného dojmu, že tyto důvody ho opravňují setrvat na území ČR navzdory správnímu vyhoštění.“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje.

15. Z uvedeného vyplývá, že cestovní pas nebyl žalobci vystaven pouze vinou jeho vlastní pasivity. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 8. 4. 2017. I kdyby tedy vyřízení cestovního dokladu trvalo dva měsíce, jak žalobce namítal v žalobě (přesná délka vyřízení cestovního dokladu ze strany velvyslanectví je dle závěru soudu nepodstatná, proto soud neprováděl žalobcem navrhovaný důkaz internetovými stránkami velvyslanectví; stejně tak soud neprováděl důkaz k žalobě přiloženým usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 27. 6. 2018 sp. zn. 5 T 41/2018, jímž byl odmítnut návrh na potrestání a žalobce byl propuštěn ze zadržení na svobodu; pro posouzení předmětné věci je dle závěru soudu provedení tohoto důkazu nadbytečné), žalobce měl dostatečný časový prostor (zajištěn byl až v červnu 2018) pro vyřízení této záležitosti. Požadavek legálního pobytu v České republice pro vyhotovení nového cestovního dokladu ze shora odkazovaného sdělení pracovníka velvyslanectví zachyceného v úředním záznamu nevyplývá; je z něj zřejmé, že žalobce měl doložit pouze potvrzení od Policie České republiky o ztrátě původního cestovního pasu a zaplatit správní poplatek 6.000 Kč (nikoliv 12.000 Kč, jak žalobce tvrdil při podání vysvětlení před žalovaným dne 28. 6. 2018). Žalobce ani jednu z těchto podmínek nesplnil, pročez soud uzavřel, že žalobce pouze svojí vlastní pasivitou zavinil, že v okamžiku zajištění neměl vystavený nový cestovní doklad. Ze shora odkazovaného sdělení pracovníka Velvyslanectví Konžské demokratické republiky v Praze je pak zřejmé, že vystavení cestovního dokladu žalobci (za splnění požadovaných podmínek) lze reálně očekávat.
16. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo vydáno v souladu se zákonem.
17. Městský soud v Praze nikterak nezpochybňuje žalobcem odkazované závěry vyplývající z čl. 15 návratové směrnice či judikatury Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu ohledně nezákonnosti zajištění cizince za účelem vyhoštění v případě neexistence reálného předpokladu pro vyhoštění, s ohledem na shora uvedené však uzavřel, že tyto žalobcem odkazované závěry se v posuzovaném případě neuplatní. Reálný předpoklad uskutečnění správního vyhoštění žalobce totiž je dán. Naopak v případě, že by žalobce nebyl zajištěn, existovalo by zde nezanedbatelné riziko, že by žalobce zůstal pasivní, nevyřídil si nový cestovní doklad a nadále pobýval neoprávněně na území České republiky.
18. Současně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č.j. 1 Azs 5/2016-25: „*Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále poukazuje na rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č.j. 8 As 33/2013 - 35, ve kterém soud reagoval na výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu (jde o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150, na něž žalobce odkazoval ve své žalobě, pozn. Městského soudu v Praze) následovně: [z] odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud*

vydáno rozhodnutí ve věci samé (srov. zejm. bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně“ posoudit možné překážky správního vyhoštění). V nyní posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 22. 10. 2012. Žalobu proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.“

19. I v daném případě již bylo vydáno pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (jakož i několik pravomocných trestních rozhodnutí o uložení trestu vyhoštění z území České republiky), žalovaný proto nemusel činit předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění žalobce, ale mohl vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění. Z týchž důvodů nemůže obstát ani odkaz na žalobcem tučně zvýrazněnou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 120/2013-30: *„Závažnost „skutkové podstaty vyhoštění“ spočívající v nelegálním pobytu je nutné poměřovat především z pohledu délky neoprávněného pobytu, okolností a souvislostí, které k neoprávněnému pobytu vedly a rovněž snahou cizince neoprávněný stav odstranit.“* Tyto žalobcem odkazované skutečnosti je třeba posuzovat především v řízení o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je pravomocné a vykonatelné, posuzování okolností rozhodných pro uložení správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců již v rámci rozhodování o zajištění cizince nemá místo. Žalovaný přitom v daném případě zohlednil všechny skutečnosti rozhodné pro závěr o naplnění podmínek pro zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Namítal-li žalobce, že neměl být zajištěn s ohledem na délku neoprávněného pobytu, okolností a souvislostí, které k neoprávněnému pobytu vedly, a rovněž snahu cizince neoprávněný stav odstranit, soud podotýká, že žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky více než rok (v dubnu 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, v roce 2017 mu pak byl ze strany trestních soudů opakovaně ukládán trest vyhoštění dle § 80 trestního zákoníku). Z výše uvedeného je pak zřejmé, že žalobce neměl skutečnou snahu z území České republiky vycestovat ani pokusit se o nápravu svého protiprávního jednání. K tomu lze odkázat na s. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný přílehlavě uvedl: *„Dle názoru správního orgánu se cizinec snaží na území setrvat co nejdéle, a to i přes skutečnost, že si je vědom svého neoprávněného pobytu. Cizinec sám potvrdil, že si svého neoprávněného pobytu vědom byl.... Cizinci byla dle názoru správního orgánu poskytnuta značně dlouhá lhůta na zajištění si všech náležitostí k vycestování, a to nejméně 30 dnů. Cizinec byl po celou dobu nečinný. Cizinec se nachází v evidenci nežádoucích osob ode dne 8. 4. 2017 do dne 16. 5. 2019 a v jeho případě se jedná o maření rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Zdejší soud v této souvislosti rovněž odkazuje na protokol žalovaného o podání vysvětlení ze dne 28. 6. 2018, z něhož vyplývá, že žalobce k dotazu žalovaného *„Věděl jste o skutečnosti, že zde pobýváte neoprávněně a že jste měl vycestovat?“* odpověděl: *„Věděl jsem, že pobývám neoprávněně na území ČR, ale nepovažoval jsem to za rozhodnutí za spravedlivé, a tak jsem zde dále setrval.“* Tato odpověď žalobce dle závěru soudu dostatečně jasně vypovídá o jeho přístupu k dodržování pravidel na území České republiky.

20. Co se týče žalobcovy námitky, že se dostavil na pracoviště policie na základě výzvy soudu, z čehož má být evidentní, že spolupracuje s orgány České republiky, Městský soud v Praze

k tomu uvádí, že žalobce se sice dostavil dne 28. 6. 2018 na výzvu Obvodního soudu pro Prahu 8 na pracoviště policie, ale to až poté, co bylo Obvodním soudem pro Prahu 8 rozhodnuto dne 27. 6. 2018 o tom, že návrh na potrestání Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8 ze dne 26. 6. 2018 sp. zn. ZK 149/2018 se dle § 314c odst. 1 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále též „trestní řád“), odmítá, a o tom, že žalobce se dle § 314b odst. 2 trestního řádu propouští ze zadržení na svobodu. K žalobcovu zadržení přitom, jak vyplývá z návrhu na potrestání vydaného státní zástupkyní Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8 ze dne 26. 6. 2018 č.j. ZK 149/2018-21, došlo poté, co byl žalobce dne 24. 6. 2018 ve 21.40 hod. zajištěn hlídkou policie, neboť se neoprávněně zdržoval na území České republiky (P.). I tato námitka je proto nedůvodná a z uvedených důvodů nelze bez dalšího uzavřít, že žalobce pouze proto, že se dne 28. 6. 2018 dostavil (na výzvu soudu) na pracoviště policie, spolupracuje s orgány České republiky. Jeho předchozí dlouhodobé porušování právního řádu České republiky svědčí o opaku.

21. Žalovaný se dle závěru soudu řádně zabýval veškerými skutečnostmi důležitými pro rozhodnutí ve věci, zabýval se individuálními okolnostmi případu a své závěry řádně odůvodnil, přičemž jeho rozhodnutí nelze označit za nezákonné nebo nepřezkoumatelné. Ani tyto obecné námitky žalobce proto nemohou obstát.
22. Další žalobcovy námitky směřovaly proti neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
23. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
24. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
25. Žalobce na území České republiky pobýval po dlouhou dobu neoprávněně, a to i přes pravomocná rozhodnutí jak o správním vyhoštění žalobce, tak i o opakovaně ukládaném trestu vyhoštění.
26. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:
„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního

vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

27. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba

peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“

28. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval ani rozhodnutí o správním vyhoštění, ani žádné z trestních rozhodnutí o uložených trestech vyhoštění a nadále neoprávněně setrval na území České republiky. Jeho neoprávněný pobyt přitom byl vědomý. Žalobcovo tvrzení, že nemožnost vycestování, tedy maření vyhoštění, není z jeho vlastní vůle, pak soud s ohledem na shora uvedené považuje za nepravdivé a účelové. Žalobce sice dle svého tvrzení má na území České republiky dceru, vídá se s ní však pouze na Facebooku a výživné na ni neplatí. Žalobce žádné jiné vazby k České republice nemá, neměl ani peníze na složení finanční záruky. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti zdejší soud uvádí, že v úvahu nepřipadalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Se zřetelem na dosavadní chování žalobce je totiž zřejmé, že v případě uložení některého z těchto opatření by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se rozhodl nepřistoupit k uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Na tomto závěru nemění ničeho ani žalobcem odkazovaná skutečnost, že se dostavil k policejnímu orgánu sám a dobrovolně. Dosavadní opakované a dlouhodobé protiprávní jednání žalobce je dle závěru soudu natolik závažné, že nemůže být zhojeno ani dobrovolným dostavením se žalobce k policejnímu orgánu.
30. Jestliže žalovaný zcela správně dospěl k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, je zřejmé, že nelze uložit žádné z těchto zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) až c). Soud přesto podotýká, že žalobce neuvedl žalovanému adresu místa pobytu (uvedl, že bydlí v pronajatém bytě s kamarádem, který ho u sebe nechává přechodně přespávat, adresu však neznal), pročez nebylo možné uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce při podání vysvětlení žalovanému k jeho dotazu sdělil, že v současné době má dohromady asi 350 Kč, je zjevné, že v úvahu nepřipadalo ani složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (a to nehledě na důvod, že finanční prostředky nemá z důvodu finančních potíží, do nichž se dle svého žalobního tvrzení dostal právě nemožností vyřešit svou bytovou situaci). Vzhledem k dlouhodobému porušování právního řádu České republiky ze strany žalobce pak žalovaný postupoval zcela správně, jestliže dospěl i k závěru o nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; žalobcova námitka, že se dne 28. 6. 2018 dostavil na policii sám a dobrovolně, na tomto závěru nezmění ničeho, navíc lze připomenout, že

žalobce byl zajištěn z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky jen pár dní před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, tj. dne 24. 6. 2018.

31. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění délky zajištění (90 dnů), žalovaný k tomu na s. 7-8 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti cizince, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s cizincem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“*
32. Zdejší soud považuje shora uvedené odůvodnění zvolené délky žalobcova zajištění za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Rovněž lze poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č.j. 1 Azs 5/2016-25 a ze dne 7. 6. 2017 č.j. 6 Azs 70/2017-35, kde Nejvyšší správní soud v podobných případech cizinců ze stejné země zajištěných rovněž z důvodu dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců [v případě řešeném v rozsudku č.j. 1 Azs 5/2016-25 pak byl cizinec zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) i c) zákona o pobytu cizinců] shledal délku zajištění na 90 dnů přiměřenou.
33. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. srpna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně